

Земята, която ни храни

Земята... тя е тази, която ни храни. И как го прави?- може би ще се зачудят някои от вас. Ето как: в нея ние засаждаме семенца, от които след време пониква всичко, с което се храним. „Не е вярно!“ – знам, че това си мислят много хора. Но всъщност от земята излиза нашата храна. И не само плодовете и зеленчуците. Дори и направата на една вафла, би била невъзможна без помощта на Земята. Защо ли? Отговорът го знаем всички ние, но не си правим труда да се замислим. Ами откъде ще вземем шоколада, захарта и другите неща? Разбира се, че от Нея. Да, не буквално, но от едно, което ни дава Тя, ние можем да произведем още много.

Освен че ни връща това, което сме ѝ дали, майката Земя ни дава и храна, която ние не сме посадили. Едва ли има човек, който да не е тичал по горските поляни и не еbral къпини, боровинки, диви ягоди... Ами гъбите? Нима някой ги засажда?- Не! Вселената е решила, че имаме нужда от тях, и ни ги е дала. Но някои са отровни! Да, това е факт. И защо, според вас, това е така? Някой задавал ли си е този въпрос някога...? Повечето мълчат, защото няма какво да кажете. Е, аз ще Ви кажа защо. Защото ние сме егоисти, мислим и се интересуваме само от себе си, от собствените си чувства и емоции, търсим облаги само за самите себе си. И понеже нашата Майка знае това, е решила, че ще бъде прекалено лесно за нас да ни достави всичко наготово. Е, направила е някои от тях отровни, за да може, ако човек иска да оцелее, да се потруди. А именно да се научи да разпознава гъбите. Това е един елементарен пример, с който ние можем да покажем, че не сме толкова мързеливи и егоистични.

Земята ни храни не само физически. Чудите се какво ли означава това? Означава, че с нея ние храним и душите си.

А как става? Ами замислете се... Кой не обича да се разхожда сред природата, да се наслаждава на красотата на всички сезони? И това е храна. Каква по- добра храна за душата може да има от цъфналите дървета, цветя и храсти? Сетивата ни се радват също и на чуруликащите птички през пролетта, на усмихнатото слънце през лятото, на багрите през есента и снежната зимна приказка. И ако всичко това не е дело на майката Земя, то чие е тогава? А какво правим ние с богатствата, с които Тя щедро ни дарява? Да, всички можем да дадем отговор на този въпрос, но нямаме смелост да го изречем на глас. Защото се срамуваме да признаем, че не го опазваме. Когато някой ни почерпи, му благодарим, нали? А нима природата няма нужда от нашата благодарност? Има,

разбира се. Нека ѝ се отплатим за всички дарове, нека съхраним богатствата и красотата ѝ! И бъдете сигурни, че в замяна ще получим много повече. И пак ще ни го даде Тя- нашата майка Земя, която храни телата и душите ни.

Евгения Иванова Чакърова

Ученичка в IX 'в' клас

На ЗПГ "Климент Арк. Тимирязев"